

Việt Kiều Về Quê Cưới Vợ

Nguyễn thị Thanh Dương

Tư Chuột định đi ngủ sớm cho khoẻ để mai ra phi trường làm một cuộc hành trình dài về Việt Nam, nhưng không thể nào ngủ được vì lòng đang nôn nao và lâng lâng sung sướng, chắc phải làm một lon bia cho dễ ngủ. Tư Chuột mở tủ lạnh lấy hai lon bia và hộp cheese đầu bò lúc nào cũng có sẵn ra bàn ngồi nhâm nhi một mình. Vừa tận hưởng từng hớp bia lạnh, vừa gật gù nhìn tấm hình vợ trên bàn thờ vẫn là khuôn mặt hắc ám với đôi mắt sắc như dao suốt bao nhiêu năm qua đã làm tình làm tội ông, lờm nguýt và dò xét ông từng chút một. Tư Chuột nhếch môi cười với hình:

- Bây giờ tôi tự do thoải mái làm gì cũng không phải nhìn trước ngó sau sợ bà. Mai tôi về Việt Nam lấy vợ, bà thông cảm nhé.

Tư Chuột làm công nhân, ở nhà thuê và nuôi người vợ ăn hại, quanh năm ốm đau, người gầy gò khô héo như con mắm đã không để được con, không làm ra tiền mà còn đánh đá chua ngoa, ghen bóng ghen gió mỗi khi ông nuốt nước miếng nhìn vợ người ta khoẻ mạnh tốt tươi. Bà Tư Chuột giữ chồng như người ta giữ một con chó quý, chỉ sợ nó xổng mất, nhưng bà cũng chẳng giữ được cả đời, cơn bệnh triền miên đã đưa bà về bên kia thế giới cách đây vài tháng. Hôm đám tang vợ, Tư Chuột cũng khóc cũng vái lạy trước bàn thờ vợ bằng tất cả tấm lòng thành thật biết ơn. Tuy muộn còn hơn không, ông đã được tự do. Những ngày đầu ông xác bác lang bang vì không có ai lo cơm nước, nhưng bù lại ông tha hồ ăn nhậu, đi sớm về khuya. Công bằng mà nói tuy không làm ra tiền nhưng bà biết giữ tiền và tiêu tiền, nên đồng lương công nhân ít ỏi của Tư Chuột cũng đủ cho hai vợ chồng sống. Có hôm Tư Chuột về nhà thấy một góc bếp chất đầy mấy bao gạo, hỏi ra là có tin đồn gạo thế giới lúc này đang khan hiếm và lên giá nên bà mua về tích trữ, các chợ búa Việt Nam ở Mỹ được dịp lên giá gạo ào ào, chủ chợ tha hồ hốt bạc, bà mua sớm nên tiết kiệm được mấy chục đồng.

Tư Chuột làm ca đêm, ngủ bành mắt tới trưa mới thức dậy, cảm nôi cơm điện và ra tiệm cơm “to go” mua mấy đồng đồ ăn là xong. Hôm nào chán cơm ông vào tiệm phở đổi món. Đầu cần có bà Tư Chuột ông mới được ăn ngon. Cũng vì thế mà Tư Chuột quen với thím Bông, chủ hàng cơm chỉ, bà chủ tình đời và lắm chuyện, thấy ông khách ngày nào cũng đúng giờ giắc ra mua đồ ăn bèn hỏi chuyện mới biết Tư Chuột góa vợ. Thím Bông chụp ngay cơ hội bằng vàng vì thím có một đứa cháu gái ế chồng ở Việt Nam, cô Xuyên năm nay 45 tuổi, thím hơn hờ khoe cháu hiền lành ngoan ngoãn, con nhà nề nếp ba đời là nhà giáo, từ ông nội, cha và đến cô. Thím khích lệ Tư Chuột về Việt Nam cưới cô Xuyên để có người đàn bà chăm lo cơm nước và hủ hỉ sớm khuya. Để lấy lòng ông cháu rể tương lai, thím Bông bán đồ ăn cho Tư Chuột hậu hĩ, có khi còn cho free không lấy tiền.

Từ khi bà Tư Chuột đã “biết điều” biến mất khỏi cõi đời này, Tư Chuột đã nhận được mấy lời mai mối về Việt Nam cưới vợ, muốn lấy vợ hay lấy tiền công họ đều sẵn sàng. Tư Chuột thấy mình “giá trị” hẳn lên, không còn là Tư Chuột ngày nào bị bà vợ mắng xa xả vào mặt mỗi khi say xỉn nữa. Tư Chuột đứng trước ngã ba ngã bảy, không biết tính sao. Nghe thím Bông rót vào tai những điều tốt đẹp về cô Xuyên, Tư Chuột cũng thấy xao lòng, đồng ý về Việt Nam gặp mặt nếu ưng ý thì cưới. Nhận lời xong Tư Chuột sợ “hớ” sợ “thiệt thòi”, thiếu cha gì những cô gái tuổi đôi mươi mơn mớn đang chờ đợi Việt kiều về cưới, cô Xuyên 45 tuổi sắp già đến nơi rồi, nhưng được cái cô Xuyên còn trinh trắng, đạo đức đoan trang, cô dạy môn Lý Hóa, cái môn mà ngày xưa đi học Tư Chuột sợ nhất vì dốt môn này nhất, nay mà được làm chồng cô giáo dạy môn Lý Hóa thì cũng oai ra phết. Ông an ủi dù sao cô Xuyên cũng còn trẻ hơn bà Tư Chuột và càng trẻ hơn so với tuổi 62 của ông. Mới tháng trước Tư Chuột vô tiệm phở, tình cờ gặp lại bà hàng xóm cũ một thời ở cùng apartment sau vài năm xa cách, bà ta hơn hờ reo lên:

- Ủa, anh Tư Chuột đó hả? Lúc này anh già quá tôi nhận không ra!

Tư Chuột bực mình vì bị chê già nên cũng hơn hờ đáp trả lại:

- Ủa, chị đó hả?, dù chị càng ngày càng già, tôi vẫn nhận ra ngay.

*****

Tư Chuột về Việt Nam không báo cho thân nhân biết để gây bất ngờ, xách một cái va ly quần áo, gọn nhẹ thênh thang, không như lần trước về Việt Nam với vợ, bà Tư Chuột đã mua sắm và nhồi nhét đủ thứ như quần áo, đồ dùng trong nhà không xài nữa vào mấy cái va ly căng phồng để về làm quà cho thân nhân. Về Việt Nam chơi mà hành lý cồng kềnh, tay xách nách mang như đi buôn chuyến. Ông kêu Taxi về xóm cũ ngay trong thành phố Sài Gòn, người thân nhất của Tư Chuột là một bà mẹ già trên 80 tuổi, bệnh nằm liệt giường,

Tư Chuột có một người anh và một người em gái ở Việt Nam, nhưng cả hai tranh nhau chết sớm trước mẹ già nên mấy đứa cháu phải trông nom bà nội bà ngoại của chúng, thỉnh thoảng Tư Chuột gọi ít tiền về để chúng lên tinh thần và làm tròn chữ hiếu. Về tới đầu ngõ, hàng quán xô bồ chật cả lối đi. Một thằng bé chừng 9-10 tuổi, ăn mặc nhếch nhác cầm một xấp vé số chìa ra mời mọc Tư Chuột:

- Ngoại, mua giùm con mấy tấm vé số đi ngoại.

Ai đời Tư Chuột đã tân trang ngoại hình, ăn mặc áo hoa lá cành xanh đỏ, tóc nhuộm màu hung nâu hợp thời trang thế này mà thằng nhỏ vẫn kêu bằng “ngoại”, tức là ông vẫn còn già khú để như bà hàng xóm hôm nào đã nhận xét làm Tư Chuột lại một phen bực mình, không thèm trả lời. Thằng nhỏ vẫn chạy theo và kính cẩn năn nỉ:

- Làm ơn mua giùm con đi, từ sáng tới giờ ế quá ngoại ơi!

Ông Tư Chuột phải gắt lên:

- Bán ế là phải rồi. Đi chỗ khác mà mời, tao không mua!

Thằng nhỏ ngẩn ngơ, chẳng hiểu vì sao ông khách không mua thì thôi, lại cúi kính đến thế?

*****

Cô Xuyên cũng sống ở Sài Gòn, chung với cha mẹ, với vợ chồng thằng em và 3 đứa con của họ, 45 năm sống trong một ngôi nhà là một sự kiên trì bất đắc dĩ, khó ai địch nổi. Những ánh mắt xót xa thương hại của cha mẹ nhìn cô con gái già chưa chồng không làm cô Xuyên đau khổ bằng ánh mắt cay độc của con em dâu, giữa nó và cô chỉ là một sự hòa bình giả tạo, nó luôn mong cô lấy chồng, rời khỏi nhà cho khuất mắt, để vợ chồng con cái nó được ở thoải mái và sau này cha mẹ mất đi, sẽ hưởng trọn căn nhà này. Ở cái thời buổi nhà đất lên giá khủng khiếp, ngôi nhà của cha mẹ để lại là niềm mơ ước của bao người, bao anh chị em đã lục đục cãi nhau, giết nhau cũng chỉ vì tranh dành nhà cửa đất đai của cha mẹ ông bà để lại. Thằng chồng nó, tức em ruột cô Xuyên, dù thương chị, nhưng cũng ngầm trách sự muộn chồng của chị đã là vật cản trong nhà và cùng lập trường với vợ.

Cô Xuyên nào có sung sướng gì, cô khao khát từng ngày mong có một tấm chồng, những đêm khuya trăn trở, không ngủ, cô mơ một vòng tay đàn ông đung chạm vào thịt da. Nhìn con em dâu lần lượt mang bầu ba đứa mà cô phát sốt ruột vì ghen tị, cô tưởng tượng ra nó đã hưởng bao đêm ân ái mặn nồng. Ngay cả cha mẹ cô đã già mà còn có đôi có cặp, ông bà chăm sóc đỡ đần nhau, chỉ một mình cô là lẻ loi cô độc. Khi được thím Bông ở Mỹ gọi điện về giới thiệu ông Việt Kiều Tư Chuột, cô Xuyên đã khắp khởi mừng thầm, như kẻ sắp chết đuối bỗng vớ được cái phao, cho nên dù Tư Chuột có già, có xấu hay nghèo cỡ nào cô cũng quyết chí bám lấy.

Vì đã thư từ và gọi phone trao đổi tâm sự từ trước, nên sau một buổi gặp gỡ và chuyện trò, Tư Chuột và cô Xuyên đều đồng ý tiến tới hôn nhân, chưa có cuộc tình nào tiến triển nhanh đến thế. Mỗi người có một lý lẽ riêng của mình để đến với nhau. Đám cưới diễn ra tưng bừng, hàng xóm ai cũng mừng cho cô Xuyên đi lấy chồng, hưởng gì cha mẹ cô và vợ chồng thằng em. Trong tiệc cưới, chú rể uống rượu như uống nước, rượu vào lời ra, Tư Chuột ăn nói bát nháo y như những gã bợm nhậu mà cô Xuyên thường nhìn thấy ở những quán xá trong xóm và ném cho họ cái nhìn khinh khi, coi như không cùng đẳng cấp. Cách đây mấy chục năm, khi cô còn ở lứa tuổi đôi mươi phơi phới, thì cái hạng đàn ông ít học và ăn nhậu quên cả đất trời như Tư Chuột đứng hàng đứng trong danh sách những người đàn ông mơ ước của cô.

Nhưng đêm tân hôn, trong bóng tối, Tư Chuột không còn là ông già bợm nhậu luôn tuôn ra những lời lẽ thiếu văn hóa nữa, mà chỉ là một người đàn ông thuần túy, một gã đói khát vồ vập thân thể cô, như muốn ăn tươi nuốt sống cô và đưa cô bước qua ngưỡng cửa đàn bà một cách tuyệt vời. Ôi, hưởng xong sự đời, cô Xuyên thấy tiếc mấy chục năm “để không” ế ảm, là biết bao đêm vui như thế này. Sau đêm mặn nồng, cô Xuyên thấy Tư Chuột thật đáng yêu, cô âu yếm chăm sóc Tư Chuột với đầy vẻ biết ơn và đếm từng ngày một, chỉ sợ hết 3 tuần lễ là Tư Chuột phải về Mỹ. Nhưng mới được một tuần thì Tư Chuột sửa soạn va ly để làm cuộc hành trình khác, một người bạn thân nhờ Tư Chuột mang tiền về cho thân nhân ở Cần Thơ, làm xong nhiệm vụ giúp bạn Tư Chuột sẽ quay về ngay. Tư Chuột hứa thế.

Nhưng Tư Chuột chỉ quay về trước một ngày lên máy bay trở về Mỹ vì gia đình người bạn giữ lại chơi và gặp lại những người bạn ngày xưa khi Tư Chuột đi lính, đóng quân ở Cần Thơ. Cô Xuyên biết làm sao hơn trước những lời giải thích ấy?, đành tự an ủi Việt kiều nào về Việt Nam chẳng bạn rạn như thế, cô đã là vợ Tư Chuột, sẽ còn sống với nhau cả đời.

Trong bữa cơm giã biệt gia đình có đông đủ các cô dì, chú bác gần xa và đám cháu nhà Tư Chuột, chú rể mới, đã tuyên bố kể từ hôm nay trở đi cô Xuyên là dâu con nhà này, cô sẽ đảm trách phần chăm sóc mẹ chồng, mỗi tháng Tư Chuột sẽ gửi tiền về để nuôi mẹ già và vợ trong khi chờ đợi bảo lãnh cô sang Mỹ. Cô Xuyên cảm động ngất ngây, không ngờ mình vẫn còn tốt số, ở lứa tuổi gái già, nhan sắc chẳng bằng chị bằng em mà vẫn lấy được Việt Kiều. Mai này cô sang Mỹ thì con em dâu sẽ biết tay cô, đừng có hòng mà nhận bất cứ món quà nào của cô gửi về dù chỉ một xu teng.

*****

Đúng như lời hứa, một tháng sau cô Xuyên nhận được 200 đô Tư Chuột từ Mỹ gửi về, mấy đứa cháu gái, mấy bà dì bà thím nhà Tư Chuột nhìn cô ghanh tị. Thói đời là thế, cô chẳng thèm chấp, vẫn cặm cụi đi dạy học và về nhà chăm sóc mẹ chồng, cô đợi khi nào nhận được giấy bảo lãnh của Tư Chuột thì mới xin nghỉ dạy. Sau vài tháng đầu tiên bạc gửi về đều đặn, thì bật tăm, không có tiền đã đành mà giấy tờ bảo lãnh cũng chưa thấy đâu. Cô gọi điện thoại sang Mỹ thì Tư Chuột nói đang thất nghiệp, đợi khi nào xin được việc làm khác ổn định mới làm giấy bảo lãnh. Thế là cô Xuyên phải bỏ tiền túi ra, tiền lương dạy học ít ỏi của cô, để nuôi mẹ chồng và nuôi thân, nhưng để giữ thể diện cô vẫn nói với mọi người là tiền của Tư Chuột gửi về và anh ấy đang tiến hành hồ sơ bảo lãnh. Mẹ cô cũng thế, đi đến đâu trong xóm bà cũng đợi dịp để khoe ra cháu nó sắp sửa đi Mỹ, làm họ hàng bên chồng cô Xuyên càng thêm ghanh tị.

Cứ như thế, thắm thoát một năm trôi qua thì cô Xuyên không còn kiên nhẫn được nữa, đến khi cô tức tốc gọi phone cho Tư Chuột để hỏi rõ tình trạng này thì Tư Chuột đã đổi số phone tự lúc nào, cô liền gọi cho thím Bông, thì ra thím Bông hỏi nào tới giờ đâu biết gì về tông tích Tư Chuột, chỉ quen sơ khi Tư Chuột ra tiệm mua đồ ăn mà thôi, dạo gần đây Tư Chuột cũng biệt tăm, biết đâu mà tìm? Cô Xuyên hoang mang không biết chuyện gì đã xảy ra với Tư Chuột nhưng cô vẫn làm tròn bổn phận dâu con theo lời chồng dặn dò, người chồng Việt kiều tuy ở xa vạn dặm nhưng tai mắt xung quanh cô không thiếu gì, nếu làm mất lòng chồng thì bị chồng “xù” mấy hồi, thiếu gì đám đã dở khóc dở cười như thế. Có lẽ vì cô tận tụy như vậy, nên đám họ hàng bên chồng bỗng thay đổi hẳn thái độ, họ không tỏ ra ghanh tị nữa mà còn thông cảm, ái ngại cho cô.

Cho đến một hôm, một cô cháu của Tư Chuột cầm lòng không nổi mới gọi cô Xuyên lại mà thông báo là Tư Chuột đã bảo lãnh cô vợ trẻ 25 tuổi ở Cần Thơ sang tới Mỹ rồi, cô đừng hi vọng, đợi chờ gì ở Tư Chuột nữa. Cô Xuyên kinh hoàng và choáng váng trước cái tin khủng khiếp này. Thì ra Tư Chuột về Việt Nam cùng một lúc cưới hai người vợ, ông ta lấy cô vì có những ưu điểm: có học, con nhà tử tế đáng tin cậy, nhưng khi về đến Cần Thơ theo lời mai mối của ai đó, thấy cô kia trẻ đẹp hơn, hấp dẫn hơn nên Tư Chuột đã quyết định bảo lãnh người vợ trẻ như đã từng thêm khát ước ao và để cô Xuyên ở lại Việt Nam để có người chăm sóc mẹ già và mỗi lần về Việt Nam có sẵn vợ để “xài”. Cô Xuyên đã nghe biết bao chuyện Việt kiều ỷ cái thế của mình, ỷ có tiền đồ, về quê hương tha hồ mua bán những cuộc tình.

Những người đàn ông Đài Loan, Hàn Quốc mua rẻ phụ nữ Việt Nam về làm vợ đã là một nỗi đau, nỗi nhục, nhưng cả Việt kiều, bên cạnh những người nghiêm chỉnh, lương thiện, có không ít người đã đối xử với đàn bà, con gái Việt Nam, với đồng hương, đồng bào của mình cũng thậm tệ không kém. Việt kiều có quyền lựa chọn, người vợ, người tình, (phía phụ nữ thì trở thành người nhân ái bao dung, không đòi hỏi kén chọn gì hết) và như một ông chủ khó tính khó nết, nếu các cô sơ xuất không làm Việt kiều hài lòng, thì dọa bỏ, dọa không bảo lãnh, cho họ cái vé đi Mỹ mà cứ làm như ban cho họ cái vé lên thiên đàng. Trước tình thế trở trêu này cô Xuyên không che giấu được nữa, cô phải nhịn nhục với gia đình với bạn bè và hàng xóm để khăn gói trở về ngôi nhà cũ, nơi có cha mẹ, có vợ chồng thằng em và ba đứa con của họ, lại tiếp tục cuộc sống giữa sự thương hại và hậm hực của những người thân của mình không biết đến bao giờ.

Nguyễn thị Thanh Dương